

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžso/22/2016
Identifikačné číslo spisu: 6015201518
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6015201518.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: Krajská prokuratúra Banská Bystrica, so sídlom Partizánska cesta 1, Banská Bystrica, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, oddelenie peňažných príspevkov na kompenzáciu ŤZP a posudkových činností Banská Bystrica, so sídlom Trieda SNP 75, Banská Bystrica, za účasti: maloletý G. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. X, V., zastúpený matkou N.. I. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. X, V., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPS/US5/SSVODPPKPC/SOC/2015/2263/VAL zo 14. apríla 2015, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/178/2015-47 z 13. apríla 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/178/2015-47 z 13. apríla 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 23S/178/2015-47 z 13.04.2016 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. UPS/US5/SSVODPPKPC/SOC/2015/2263/VAL zo 14.04.2015 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Rozhodnutím č. UPS/US5/SSVODPPKPC/SOC/2015/2263/VAL zo 14.04.2015 žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) zamietol odvolanie maloletého G. (ďalej len „maloletý“) zastúpeného matkou N.. I. A. a potvrdil rozhodnutie Úradu práce,

sociálnych vecí a rodiny Prievidza, pracovisko Handlová, odbor sociálnych vecí a rodiny č. PD2/OPPK/SOC/2014/47934-0003 zo 16.12.2014, ktorým podľa § 38 ods. 1 písm. b/ bod 2. zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 447/2008 Z. z.“) nevyhovelo žiadosti maloletého a nepriznal mu peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že v konaní je spornou otázkou aplikácie § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z. z. na daný prípad.

Krajský súd zhrnul, že žalovaný zastáva stanovisko, že maloletý je síce fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, nie je však odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Za zvládnutie resp. nezvládnutie inej situácie vo vozidle verejnej hromadnej dopravy z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia nemožno podľa žalovaného považovať pravdepodobnosť, prípadne možnosť ochorenia v dôsledku nákazy, ale len zvládnutie alebo nezvládnutie momentálnej situácie priamo v prostriedku verejnej hromadnej dopravy počas prepravy. Žalobca sa v celej svojej argumentácii dožaduje riadnej aplikácie § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z. z., t. j. že odkázanosť fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom sa z právneho hľadiska posudzuje ako jej neschopnosť na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy osôb a v prostriedku železničnej dopravy.

Podľa krajského súdu obsahuje § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z. z. demonštratívny výpočet ochorenia, čo vyplýva zo slovného spojenia „najmä z dôvodu“. Nejedná sa teda o taxatívny výpočet ochorenia, pri ktorých je možné považovať osobu za odkázanú na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Za osobu, ktorá je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom je možné preto považovať aj fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá nie je schopná na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy osôb, napríklad pre možné riziko nákazy, ak sa takáto fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím má podľa pokynov odborných ošetrovúcich lekárov vyvarovať rizikám nákazy. Nejedná sa teda o premiestnenie sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy osôb a k prostriedku železničnej dopravy a späť, o nastúpenie do nich, udržanie sa v nich počas jazdy a vystúpenie z nich, teda o schopnosť pohybovať sa prostriedkami verejnej hromadnej dopravy osôb (§ 16 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona č. 447/2008 Z. z.).

Na základe uvedeného vyhodnotil krajský súd ako nesprávny právny názor žalovaného, že maloletý nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom.

K uvedenému krajský súd dodal, že v prípade maloletého, ktorý sa musí vyvarovať stretnutiu s chorými ľuďmi, resp. musí dodržiavať zdravotný režim, nie je možné tieto podmienky dosiahnuť inak, ako použitím individuálnej prepravy osobným motorovým vozidlom. Maloletý nie je schopný, za dodržania uvedených podmienok, dostaviť sa v sprievode svojich rodičov na zastávku prostriedkov verejnej hromadnej dopravy a tam zotrvať v prítomnosti iných osôb do príchodu dopravného prostriedku, vykonať jazdu a následne sa z neho presunúť do požadovanej lokality, pričom je počas uvedeného transportu neustále vystavovaný kontaktu s osobami, u ktorých sa dá s určitou pravdepodobnosťou očakávať výskyt (pre maloletého) nebezpečných ochorení.

Krajský súd poukázal aj na to, že základným cieľom konania o kompenzáciu je podpora sociálneho začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti vrátane nepriameho zabezpečenia nevyhnutných podmienok na uspokojovanie základných životných potrieb za jej aktívnej účasti pri zachovaní jej ľudskej dôstojnosti, minimalizácia sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia, ktoré nie je postihnutá osoba schopná prekonať vlastným úsilím a prostriedkami. Najvyšší

súd Slovenskej republiky sa už prostredníctvom svojej ustálenej praxe vyslovil k zámerom zákonodarcu (teleologický výklad právnej normy), ktorý má byť pri aplikácii ustanovení zákona č. 447/2008 Z. z. braný konajúcim správnym orgánom na zreteľ (napr. rozsudok sp. zn. 1Sžso/1/2012 z 28.02.2012).

Ak žalovaný v správnom konaní odkázanosť maloletého na individuálnu prepravu posudzoval výlučne cez jeho schopnosť pohybovať sa prostriedkami hromadnej dopravy, neprihliadajúc na možnosť náказы, podľa krajského súdu nesprávne aplikoval § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z. z. a vec nesprávne právne posúdil, pričom nesprávne právne posúdenie veci žalovaným podľa krajského súdu vychádza z komplexného posudku, ktorého podkladom bol posudok z 26.03.2015 a posudkový záver z 02.04.2015.

V tejto súvislosti krajský súd s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sž-o-KS 154/04 zo 17.08.2004 uviedol, že lekársky posudok nie je síce rozhodnutím, preto nemôže byť predmetom súdneho preskúmania v správnom súdnictve, avšak jeho vecnú správnosť súd posudzuje v konaní o preskúmanie rozhodnutia, ktoré bolo na jeho základe vydané.

Ak je v danom prípade rozhodnutie žalovaného založené na závere posudkového lekára, že maloletý nemá dokumentovanú žiadnu poruchu mobility, nie sú preukázané telesné zmeny, pre ktoré by nezvládol cestu k zastávke verejných hromadných prostriedkov, nastupovať do nich a vystupovať z nich porovnateľne s deťmi bez zdravotného postihnutia v jeho veku, že maloletý nemá preukázané žiadne ochorenie podľa § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z. z. a keďže v označenom paragrafe nie sú citované akútne, napr. aj onkologické ochorenia, vyžadujúce dlhodobú liečbu, maloletý nie je na takýto peňažný príspevok odkázaný, ide podľa krajského súdu o vecne nesprávny posudok.

Krajský súd nesúhlasil ani s konštatovaním žalovaného, že sa zaoberal posúdením odkázanosti maloletého na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom v tom zmysle, či onkologické ochorenie maloletého spôsobuje reálny sociálny dôsledok ťažkého zdravotného postihnutia a či tento sociálny dôsledok nemôže prekonať sám tak, ako je uvedené v § 2 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z., pričom dospel k záveru, že ochrana pred infekciami je u maloletého súčasťou prevencie a liečby a nepredstavuje sociálny dôsledok ťažkého zdravotného postihnutia.

Krajský súd nesúhlasil ani s konštatovaním žalovaného, že vzhľadom na zdravotný stav maloletého, ktorý sa má vyvarovať infektu pre úspešný priebeh onkologickej liečby, nebolo v čase posudzovania nároku na predmetný peňažný príspevok v záujme maloletého vo zvýšenej miere absolvovať rodinné, či občianske aktivity, ktoré by odôvodňovali zvýšené výdavky na prevádzku motorového vozidla, t. j. výdavky nad rámec bežných výdavkov spojených aj s prepravou ostatných členov domácnosti, nakoľko ide o maloleté dieťa a že pri prechádzkach v prírode nie je preprava osobným motorovým vozidlom potrebná a na návštevy členov blízkej rodiny, u ktorých si overia, či sú zdraví, je nosenie rúška dostačujúce.

K uvedenému krajský súd uviedol, že ak v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. je cieľom úpravy právnych vzťahov pri poskytovaní peňažných príspevkov na kompenzáciu podpora začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti za jej aktívnej účasti pri zachovaní ľudskej dôstojnosti, pri akceptácii uvedených záverov žalovaného by nepochybne došlo k sociálnemu vylúčeniu a sociálnej izolácii maloletého.

V závere krajský súd uviedol, že úlohou žalovaného bude, aby sa v ďalšom konaní právne vysporiadal s medicínskymi závermi obsiahnutými v posudkoch, a to najmä s tým, či zdravotné postihnutie maloletého mu bez podstatného rizika ohrozenia jeho zdravia umožňuje využiť prostriedky verejnej hromadnej prepravy. Správny orgán prihliadne na to, že výpočet ochorení uvedený v § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z. z. nie je definitívny, ale demonštratívny, čo znamená, že je možné podľa uvedenej právnej normy posudzovať aj zvládnutie inej situácie, napr. vysoké riziko náказы.

II.

Odvolaie žalovaného

Proti rozsudku krajského súdu podal riadne a včas odvolanie žalovaný, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. Podľa žalovaného vychádza rozsudok krajského súdu z nesprávneho právneho posúdenia veci.

S poukazom na § 244 ods. 1 OSP a na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/32/2013 žalovaný uviedol, že nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Žalovaný má za to, že krajský súd v rozsudku vysloveným právnym názorom prejedlikoval výsledok rozhodnutia správneho orgánu, keď právnym názorom súdu je správny orgán viazaný a takto vyslovený názor súdu mu nedáva možnosť posúdiť vec inak, aj keď zákon č. 447/2008 Z. z. zveril kompetenciu posúdiť odkázanosť osoby na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom príslušnému správne mu orgánu. V konaní podľa piatej časti OSP nie je podľa žalovaného prípustné, aby súd nahrádzal rozhodnutie správneho orgánu svojim rozhodnutím a aby prejedlikoval výsledok rozhodnutia správneho orgánu.

Žalovaný následne v odvolaní opísal priebeh správneho konania, právny rámec svojho rozhodnutia, konanie na Krajskej prokuratúre Banská Bystrica, Ministerstve práce, sociálnych vecí a rodiny a Krajskom súde v Banskej Bystrici.

Žalovaný zdôraznil, že pri posudzovaní odkázanosti maloletého na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom nebola jediným kritériom skutočnosť, že maloletý nemá ťažké zdravotné postihnutie v oblasti mobility. Zotrvál na tom, že za zvládnutie, či nezvládnutie inej situácie vo vozidle verejnej hromadnej dopravy z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia nemožno považovať možnosť ochorenia v dôsledku nákazy, ale zvládnutie, či nezvládnutie momentálnej situácie priamo v prostriedku verejnej hromadnej dopravy počas prepravy. Tomuto výkladu podľa žalovaného nepriamo nasvedčuje aj charakter ochorení, ktoré sú uvedené v § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z. z.

Posúdením odkázanosti maloletého na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom sa žalovaný zaoberal v tom zmysle, či onkologické ochorenie maloletého spôsobuje reálny sociálny dôsledok ťažkého zdravotného postihnutia a tento sociálny dôsledok nemôže prekonať sám tak, ako je uvedené v § 2 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z.. Po vykonaní lekárskej a sociálnej posudkovej činnosti dospel žalovaný k záveru, že ochrana pred infektami je u maloletého súčasťou prevencie a liečby a nepredstavuje sociálny dôsledok ťažkého zdravotného postihnutia v zmysle zákona č. 447/2008 Z. z.. Prevencia v medicínskom slova zmysle je predchádzanie chorobám alebo v širšom zmysle preventívna starostlivosť, čiže súbor opatrení a činností na predchádzanie chorôb, chýb, zranení a ich následkov a udržiavanie optimálneho stavu zdravia, jeho posilňovania a rozvoja, zatiaľ čo sociálny dôsledok ťažkého zdravotného postihnutia je znevýhodnenie, ktoré má fyzická osoba z dôvodu jej ťažkého zdravotného postihnutia v porovnaní s fyzickou osobou bez zdravotného postihnutia rovnakého veku, pohlavia a za rovnakých podmienok a ktoré nie je schopná z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia prekonať sama.

Predísť možnosti nákazy v prostriedku verejnej hromadnej dopravy je podľa žalovaného možné používaním rúška, čo nijakým spôsobom nespôsobuje sociálne vylúčenie alebo sociálnu izoláciu maloletého.

Podľa žalovaného je na mieste poukázať na to, že otec maloletého ako člen hudobnej skupiny J. od mája 2014, kedy bolo diagnostikované onkologické ochorenie maloletého, doposiaľ vykonáva hudobnú produkciu pravidelne na svadbách, zábavách, oslavách, či v kúpeľných mestách, kde je riziko prenosu nákazy priamo do rodiny, pri kontakte s veľkým množstvom ľudí (dokonca aj chorých ľudí v kúpeľoch), niekoľkonásobne vyššie ako pri sporadickej preprave maloletého verejnou hromadnou dopravou na vykonávané aktivity uvádzané matkou maloletého.

Pokiaľ krajský súd zdôrazňuje teleologický výklad právnej normy, pri ktorom vykladá zámer zákonodarcu v kontexte základného cieľa konania o kompenzácii, považuje žalovaný za potrebné upriamiť pozornosť na dôvodovú správu k návrhu zákona č. 447/2008 Z. z., v ktorej sa uvádza: „Návrh upravuje štyri základné oblasti kompenzácie, ktorými sú oblasť mobility a orientácie, oblasť komunikácie, oblasť zvýšených výdavkov a oblasť sebaobsluhy. Na jednej strane sa vymedzením uvedených oblastí a ich špecifikáciou určuje vecný rámec, v ktorom je možné fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím poskytnúť pomoc prostredníctvom niektorej alebo viacerých foriem kompenzácie v rámci tohto zákona, a na strane druhej takéto vymedzenie zamedzuje kompenzovať znevýhodnenia ťažkého zdravotného postihnutia, ktoré spadajú do iných oblastí a sú predmetom iných právnych úprav (napr. školstvo, zdravotníctvo).“

Žalovaný poukázal na to, že podľa zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov má poistenec právo na úhradu zdravotnej starostlivosti v rozsahu uvedenom v osobitnom predpise, ktorým je zákon č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Službou súvisiacou s poskytovaním zdravotnej starostlivosti je aj doprava poistenca do zdravotníckeho zariadenia a medzi zariadeniami na účely poskytnutia zdravotnej starostlivosti a zo zariadenia po poskytnutí zdravotnej starostlivosti. Poistenec, ktorému sa poskytuje onkologická liečba je od platenia úhrady za dopravu do a zo zdravotníckeho zariadenia oslobodený (§ 38 ods. 8 písm. g/ bod 2. zákona č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti). Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že preprava maloletého do zdravotníckeho zariadenia spadá do oblasti právnej úpravy zdravotníctva, nie sociálnych vecí.

Výklad § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z. z. žalovaným nevybočuje z logického rámca a akceptuje zámer zákonodarcu kompenzáciou sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia podporovať začlenenie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti. U maloletého nedochádza k sociálnemu vylúčeniu neschopnosťou zvládať inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy v dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia (samotné onkologické ochorenie nespôsobuje zníženie imunity), ale zavedením preventívnych zdravotníckych opatrení v dôsledku prechodného zníženia imunity, spôsobeného liečebnými postupmi pri základnom onkologickom ochorení. Priznaním peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla sa v praxi zabezpečuje možnosť vykonávania sociálnych integračných aktivít tým fyzickým osobám s ťažkým zdravotným postihnutím, ktoré by v dôsledku svojho zdravotného postihnutia nemohli vykonávať pracovné, vzdelávacie, rodinné alebo občianske aktivity pre obmedzenú schopnosť využívať na svoje presuny prostriedky verejnej hromadnej dopravy a železničnej prepravy osôb.

Žalovaný nesúhlasil so záverom krajského súdu, že pri akceptácii záverov žalovaného by došlo k sociálnemu vylúčeniu a sociálnej izolácii maloletého. Tým, že žalovaný konštatoval, že maloletý nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, nemohol spôsobiť jeho sociálne vylúčenie, ale práve naopak.

Konštatovania krajského súdu na strane 12 rozsudku, podľa ktorých všetky argumenty žalovaného pokladá za nesprávne bez bližšieho odôvodnenia, sú podľa žalovaného v právnom štáte neakceptovateľné. Povinnosťou súdu je v odôvodnení rozhodnutia uviesť náležitosti podľa § 157 ods. 2 OSP. V tomto prípade odôvodnenie rozsudku krajského súdu neznie podľa žalovaného presvedčivo, pretože nesprávnosť argumentácie žalovaného nebola nijakým logickým a zákonným spôsobom zo strany krajského súdu odôvodnená.

S poukazom na § 245 ods. 2 OSP žalovaný uviedol, že demonštratívnym výpočtom ochorení, ktoré možno v tomto prípade akceptovať, uvedených § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z. z., dáva zákonodarcu správnomu orgánu priestor na správnu úvahu, ktorá bola aj v prejednávanej veci použitá bez zjavného rozporu, či vybočenia z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Žalovaný mal za to, že výsledok súdneho konania bol do značnej miery ovplyvnený aj jednostrannou medializáciou prípadu (účasť zástupcu médií na pojednávaní krajského súdu), čo spôsobuje zjavnú nerovnosť postavenia účastníkov v konaní pred súdom. Za neprípustné ovplyvňovanie súdov považuje žalovaný aj prezentáciu neprávoplatného rozsudku súdu v masovokomunikačných prostriedkoch.

V závere žalovaný uviedol, že jeho rozhodnutie považuje za správne, vydané v súlade s hmotným aj procesným právom.

III.

Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Dodal, že ak podľa § 1 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. je cieľom úpravy právnych vzťahov pri poskytovaní peňažných príspevkov na kompenzáciu podpora začlenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti za jej aktívnej účasti, pri zachovaní ľudskej dôstojnosti, bolo namieste rozhodnúť tak, ako rozhodol krajský súd.

IV.

Vyjadrenie účastníka konania k odvolaniu žalovaného

K odvolaniu žalovaného sa podaním zo 06.06.2016 vyjadril účastník konania maloletý G. prostredníctvom svojej matky, ktorá navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Vo vyjadrení matka maloletého uviedla, že žalovaný v odvolaní nesprávne argumentuje faktami, ktoré nemajú oporu v platnom práve Slovenskej republiky, nehovoriac o morálnom a ľudskom posúdení danej veci. Poukázala na to, že od začiatku posudzovania nároku pre maloletého jej zamestnanci správneho orgánu prvého stupňa a neskôr aj žalovaného dávali najavo, kto je pánom pri rozhodovaní o nárokoch. Aj argument žalovaného, že otec maloletého si chodí privyrábať ako hudobník je toho dôsledkom. Zamestnanci žalovaného asi nevedia, čo je to starať sa v dnešnej dobe o dve maloleté deti, mať príjem z materskej a neskôr rodičovského príspevku, hradiť nákladnú onkologickú liečbu a teda vyžiť len z jedného aktívneho príjmu. Žalovaný namiesto toho, aby sa sústredil na právny rámec posúdenia veci, tak sa zaoberá lustrovaním osôb a nemorálnym zásahom do súkromia občanov. Nebyť rodičov, ktorí im finančne pomáhajú, žilo by sa im ťažšie. Manžel na úkor rodiny si zákonne privyrába po večeroch, aby zvládli ich neľahkú finančnú a životnú situáciu.

Matka maloletého zotrvala na tom, že správne orgány oboch stupňov ako aj Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky si právne normy vykladajú svojvoľne, čo aj v odvolaní žalovaný nepriamo potvrdil, keď pripustil, že je možné, že podobné prípady v rámci Slovenskej republiky posúdili rôzne a s diagnózou, akú má maloletý, príspevok na individuálnu dopravu osobným motorovým vozidlom niektorým žiadateľom priznali. Spochybnenie odporúčenia lekára z odboru onkológia, že maloletý sa má vyhýbať styku s väčším kolektívom (škôlka, autobusy, vlaky, obchodné centrá), tiež hovorí podľa nej o pochybnom odbornom posúdení veci žalovaným. Každý súdny človek by mal dodržiavať odporúčania lekára, zvlášť odborného a byť zásadný v prípadoch, keď ide o dieťa. Na jednej strane žalovaný vysvetľuje definíciu prevencie a na druhej strane akoby ju popieral.

Ďalej matka maloletého trvala na tom, že v tomto prípade ide o nezákonné konanie, nesprávne posúdenie zdravotného stavu a sociálnych dôsledkov ochorenia maloletého, ako aj nesprávny právny výklad zákona č. 447/2008 Z. z., keď maloletému bol zamietnutý príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla napriek tomu, že je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom a bol uznaný na základe lekárskeho posudku za ťažko zdravotne postihnutú osobu s mierou funkčnej poruchy 100 %.

Zo strany správnych orgánov ide podľa matky maloletého o nesprávny výklad § 14 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z., nakoľko následky tak závažného onkologického ochorenia maloletého podľa nej spĺňajú plne podmienky uvedeného zákonného ustanovenia v písm. a/, b/ a c/. Maloletý má diagnostikovanú akútnu lymfoblastovú leukémiu v úplnej remisii, neustále absolvuje udržiavaciu liečbu chemoterapiou, je fyzicky zoslabnutý a následne má znížené orientačné schopnosti, preto potrebuje asistenciu a odborní lekári mu odporúčajú chrániť sa úrazu, infekcie a vyhýbať sa styku s väčším kolektívom. Chodia s ním len do prírody, aby sa vyhýbal uzavretému priestoru verejnej dopravy a k starým rodičom, ale to len tak, že si preverujú, či sú zdraví a či nemajú nejaké prenosné ochorenie alebo infekciu.

Podľa matky maloletého je aj na základe osobných skúseností, keďže rodičia detí sa stretávajú pri liečebných procedúrach v Detskej fakultnej nemocnici s poliklinikou Banská Bystrica, zarádzajúce, že niektoré úrady práce na Slovensku prispievok na individuálnu dopravu osobným motorovým vozidlom pre ťažko zdravotne postihnutého s diagnózou, akú má maloletý, bez problémov poskytujú, len Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi nie.

Na základe uvedeného považuje matka maloletého odvolanie žalovaného za neuvážené, plné neodborných až miestami laických argumentov, ktoré nemajú oporu v platných právnych predpisoch, nehovoriac o ľudskej stránke. Žalovaný podľa nej v rozsiahlom odvolaní opísal len to, čo je účastníkom konania a súdu známe, bez uvedenia nových skutočností, ktoré by vyvrátili tvrdenia krajského súdu v odôvodnení rozsudku.

V.

Právny názor odvolacieho súdu

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 SSP preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanom odvolaní žalovaného podľa § 212 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 SSP a postupom podľa § 250ja ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 2 SSP bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk), dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou

postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Odvolací súd sa oboznámil s rozsudkom krajského súdu, ktorý preskúmal z hľadiska a rozsahu odvolacích námietok žalovaného, za týmto účelom konfrontoval zistenia krajského súdu uvedené v odôvodnení jeho rozsudku s obsahom administratívneho spisu a podaní účastníkov v konaní pred súdom. Odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd vec skutkovo a právne posúdil správne, jeho závery zodpovedajú logike a vychádzajú z obsahov spisov. Majúc rozhodnutie krajského súdu vo výroku za vecne správne a stotožniac sa s jeho odôvodnením, ho odvolací súd potvrdil (§ 219 ods. 1, ods. 2 OSP, § 250ja ods. 3 OSP a § 492 ods. 2 SSP), pričom však považuje za potrebné spresniť a doplniť niektoré zo záverov krajského súdu, tiež s ohľadom na obsah podaného odvolania žalovaného.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozsudku krajského súdu, ktorý postupom podľa druhej hlavy piatej časti OSP preskúmal rozhodnutie č. UPS/US5/SSVODPPKPC/SOC/2015/2263/VAL zo 14.04.2015, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol odvolanie maloletého G. zastúpeného matkou N.. I. A. a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza, pracovisko Handlová, odbor sociálnych vecí a rodiny č. PD2/OPPK/SOC/2014/47934-0003 zo 16.12.2014, ktorým podľa § 38 ods. 1 písm. b/ bod 2. zákona č. 447/2008 Z. z. nevyhovel žiadosti maloletého a nepriznal mu peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. cieľom úpravy právnych vzťahov uvedených v odseku 1 je podpora sociálneho začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti za jej aktívnej účasti pri zachovaní jej ľudskej dôstojnosti za podmienok a v oblastiach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. sociálny dôsledok ťažkého zdravotného postihnutia je znevýhodnenie, ktoré má fyzická osoba z dôvodu jej ťažkého zdravotného postihnutia v porovnaní s fyzickou osobou bez zdravotného postihnutia rovnakého veku, pohlavia a za rovnakých podmienok a ktoré nie je schopná z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia prekonať sama.

Podľa § 2 ods. 3 zákona č. 447/2008 Z. z. ťažké zdravotné postihnutie je zdravotné postihnutie s mierou funkčnej poruchy najmenej 50 %.

Podľa § 5 zákona č. 447/2008 Z. z. sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia sa kompenzujú v oblasti

- a) mobility a orientácie,
- b) komunikácie,
- c) zvýšených výdavkov,
- d) sebaobsluhy.

Podľa § 8 ods. 1 písm. b/ zákona č. 447/2008 Z. z. v oblasti zvýšených výdavkov sa kompenzujú zvýšené výdavky súvisiace

1. s hygienou alebo opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia,
2. so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla,
3. so starostlivosťou o psa so špeciálnym výcvikom.

Podľa § 8 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. účelom kompenzácie v oblasti zvýšených výdavkov je zmierniť dôsledky pravidelných zvýšených výdavkov spojených s ťažkým zdravotným postihnutím fyzickej osoby.

Podľa § 14 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z. fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, ak nie je schopná na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti

- a) premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy osôb a k prostriedku železničnej dopravy a späť,
- b) nastupovať do vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a do prostriedku železničnej dopravy, udržať sa v ňom počas jazdy a vystupovať z vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a z prostriedku železničnej dopravy alebo
- c) zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy osôb a v prostriedku železničnej dopravy najmä z dôvodu poruchy správania pri duševných ochoreniach, vertebrobasilárnej insuficiencie s ťažkými závratmi, straty dvoch končatín, kardiopulmonálnej nedostatočnosti ťažkého stupňa alebo ťažkej poruchy sfinkterov.

Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z. fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá je podľa komplexného posudku vypracovaného podľa § 15 ods. 1 odkázaná na kompenzáciu zvýšených výdavkov, možno poskytnúť peňažný príspevok na zvýšené výdavky, ak tento zákon neustanovuje inak

- a) na diétne stravovanie,
- b) súvisiace
 1. s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia,
 2. so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla,
 3. so starostlivosťou o psa so špeciálnym výcvikom.

Podľa § 38 ods. 9 zákona č. 447/2008 Z. z. zvýšené výdavky súvisiace so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla na účely tohto zákona sú výdavky na pohonné látky, ktoré slúžia na jeho prevádzku, ktoré fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím využíva na pracovné aktivity, vzdelávacie aktivity, rodinné aktivity alebo občianske aktivity. Podmienka využívania osobného motorového vozidla na pracovné aktivity je splnená aj vtedy, ak fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím podniká, prevádzkuje alebo vykonáva samostatnú zárobkovú činnosť v mieste svojho trvalého pobytu.

Podľa § 38 ods. 10 zákona č. 447/2008 Z. z. výška peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla je mesačne 16,70 % sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu ustanovenú osobitným predpisom.

Podľa § 38 ods. 11 zákona č. 447/2008 Z. z. peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla možno poskytnúť fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom a ktorá

- a) je vlastníkom alebo držiteľom osobného motorového vozidla, alebo
- b) nie je vlastníkom alebo držiteľom osobného motorového vozidla a jej prepravu zabezpečuje fyzická osoba, ktorá nemá oprávnenie na vykonávanie prepravy.

Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že podľa komplexného posudku žalovaného č. UPS/US5/SSVODPPKPC1/SOC/2015/2543/KO z 07.04.2015, ktorý vychádza z lekárskeho posudku č. UPS/US5/SSVODPPKPC1/SOC/2015/2543 z 26.03.2015 a je podkladom napadnutého rozhodnutia žalovaného, je miera funkčnej poruchy maloletého 100 % pre ochorenie zaradené do skupiny II., bod 8 písm. b/ prílohy č. 3 zákona č. 447/2008 Z. z. [akútna leukémia (tiež v remisii) u detí až do skončenia liečby], na základe čoho sa maloletý považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím (§ 2

ods. 3 zákona č. 447/2008 Z. z.). Z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia je maloletý odkázaný na sprievodcu. V posudku je konštatované, že rozhodujúcim ochorením pre určenie miery funkčnej poruchy maloletého je akútna leukémia do skončenia liečby, pričom maloletý je od mája 2014 v onkohematologickej starostlivosti a ochorenie si vyžaduje, po ukončení intenzívnej liečby, ďalšiu udržiavaciu chemoterapiu. V posudku však maloletému nebola navrhnutá kompenzácia zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla z dôvodu, že maloletý nie je odkázaný na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, keď nemá dokumentovanú žiadnu poruchu mobility, nie sú preukázané telesné zmeny, pre ktoré by nezvládol cestu k zastávke verejných hromadných prostriedkov a späť, nastupovať do nich, udržať sa v nich, vystupovať z nich a zvládnuť situáciu v nich porovnateľne s deťmi bez zdravotného postihnutia v jeho veku, a tiež z dôvodu, že maloletý nemá preukázané žiadne ochorenie podľa § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z. z.. Podľa posudku ochrana pred infekciami je súčasťou prevencie a liečby a nepredstavuje sociálny dôsledok ťažkého zdravotného postihnutia v zmysle zákona č. 447/2008 Z. z.

Z prepúšťacích správ vystavených Detskou fakultnou nemocnicou s poliklinikou Banská Bystrica z 16.06.2014, 28.07.2014, 18.08.2014, 12.09.2014 a 26.09.2014, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu vyplýva, že maloletý sa má chrániť úrazu a infekcie.

Podmienky odkázanosti fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom sú upravené v § 14 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z. . Podmienky pre priznanie peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla upravuje § 38 ods. 1, 9, 10 a 11 zákona č. 447/2008 Z. z. .

V zmysle dôvodovej správy k návrhu zákona č. 447/2008 Z. z. je jeho účelom upraviť právne vzťahy pri kompenzácii sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia tak, aby sa vytvorili pre fyzické osoby s ťažkým zdravotným postihnutím porovnateľné príležitosti v každodennom živote a eliminovali sa bariéry, s ktorými sa stretávajú v oblastiach vymedzených v návrhu zákona s cieľom ochrániť túto skupinu fyzických osôb pred sociálnym vylúčením pri zachovaní ich ľudskej dôstojnosti.

V súvislosti s uvedeným odvolací súd prostredníctvom svojej ustálenej praxe (napr. rozsudok sp. zn. 1Sžo/1/2012 z 28.02.2012) zdôrazňuje zámer zákonodarcu (teleologický výklad právnej normy), ktorý má byť pri aplikácii jednotlivých ustanovení zákona č. 447/2008 Z. z. braný konajúcim správny orgánom na zreteľ: „Základným cieľom konania o kompenzáciu je podpora sociálneho začlenenia fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím do spoločnosti vrátane nepriameho zabezpečenia nevyhnutných podmienok na uspokojovanie základných životných potrieb za jej aktívnej účasti pri zachovaní jej ľudskej dôstojnosti, minimalizácia sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia, ktoré nie je postihnutá osoba schopná prekonať vlastným úsilím a prostriedkami, ako aj zmiernenie jej nepriaznivej sociálnej situácie.“

Sledujúc takto vymedzený účel zákona č. 447/2008 Z. z. mal, podľa názoru odvolacieho súdu, žalovaný pristúpiť k výkladu § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z. z. spôsobom, ktorý eliminuje možné pochybnosti o jeho formalizme. Formalizmus nachádza odvolací súd v tom, že odkázanosť maloletého na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom posudzoval žalovaný výlučne z hľadiska mobility maloletého. Žalovaný v celom správnom konaní odkázanosť maloletého na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom preveroval cez jeho schopnosť pohybovať sa, t. j. či je maloletý schopný premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy osôb a k prostriedku železničnej dopravy a späť, nastupovať do nich, udržať sa v nich počas jazdy, vystupovať z nich a zvládnuť inú situáciu v nich porovnateľne s deťmi bez zdravotného postihnutia v jeho veku. Rovnako formalisticky postupoval žalovaný, ak dospel k záveru, že maloletý nie je odkázaný na prepravu osobným motorovým vozidlom z dôvodu, že nie je u neho preukázané žiadne z ochorení uvedených v § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z. z..

Odvolací súd v takejto aplikácii práva vidí pochybenie žalovaného, ktorý napriek tomu, že maloletý je vzhľadom na svoje ochorenie odkázaný dodržiavať striktný zdravotný režim, v rámci ktorého sa má

podľa odporúčaní odborného ošetrojúceho lekára vyvarovať rizikám nákazy, dospel k záveru, že zdravotné postihnutie maloletého mu bez rizika ohrozenia svojho zdravia umožňuje využívať prostriedky verejnej hromadnej dopravy osôb, keď počas prepravy prostriedkami verejnej hromadnej dopravy osôb by bol maloletý vystavovaný kontaktu s množstvom osôb, u ktorých sa dá s určitou pravdepodobnosťou očakávať výskyt pre maloletého nebezpečných ochorení.

Ako už v napadnutom rozsudku uviedol krajský súd ustanovenie § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z. z. obsahuje demonštratívny výpočet ochorení, pre ktoré fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím nie je schopná na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy osôb a v prostriedku železničnej dopravy. Nejedná sa teda o taxatívny výpočet ochorení, pri ktorých je možné považovať fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím za odkázanú na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom.

Na základe uvedených skutočností sa odvolací súd stotožnil s názorom krajského súdu, že za osobu, ktorá je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom je možné v zmysle § 14 ods. 6 písm. c/ zákona č. 447/2008 Z. z. považovať aj fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorá nie je schopná na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy osôb pre možné riziko nákazy, ak sa takáto fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím má podľa pokynov odborných ošetrojúcich lekárov vyvarovať rizikám nákazy.

Odvolací súd má za to, že žalovaný svojím rozhodnutím presunul bremeno kompenzácie zo strany štátnych orgánov na dobrovoľnú súkromnú pomoc rodiny maloletého, čo je však v rozpore s vyššie uvedeným cieľom zákona č. 447/2008 Z. z..

Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalovaného, že krajský súd v rozsudku vysloveným právnym názorom prejudikoval výsledok rozhodnutia správneho orgánu. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že skúmať právnu stránku veci v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe prináleží v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP súdu priamo zo znenia § 250j ods. 1 a ods. 2 písm. a/ OSP. Ak správny orgán posúdil vec po právnej stránke nesprávne, odôvodňuje to zrušenie rozhodnutia správneho orgánu súdom podľa § 250j ods. 2 písm. j/ OSP. Krajský súd postupoval správne ak uviedol aj to, ako má správny orgán vo veci ďalej postupovať. Odvolací súd pripomína, že správne orgány sú právnym názorom súdu viazané (§ 250j ods. 7 OSP).

K námietke žalovaného, že preprava maloletého do/zo zdravotníckeho zariadenia spadá do oblasti právnej úpravy zdravotníctva a nie sociálnych vecí, odvolací súd poukazuje na § 38 ods. 9 zákona č. 447/2008 Z. z., podľa ktorého zvýšené výdavky súvisiace so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla na účely tohto zákona sú výdavky na pohonné látky, ktoré slúžia na jeho prevádzku, ktoré fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím využíva na pracovné aktivity, vzdelávacie aktivity, rodinné aktivity alebo občianske aktivity.

Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku žalovaného, že otec maloletého ako člen hudobnej skupiny vykonáva hudobnú produkciu pravidelne na rôznych akciách, kedy je riziko prenosu nákazy priamo do rodiny niekoľkonásobne vyššie ako pri preprave maloletého verejnou hromadnou dopravou osôb na aktivity uvádzané matkou maloletého. V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti žalovaného, že posudzovanie akýchkoľvek aktivít ktoréhokoľvek člena rodiny fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím v súvislosti s posudzovaním jej odkázanosti na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom nemá oporu v § 14 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z. .

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250ja ods. 3 druhá veta OSP v spojení s § 219 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v

spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Úspešný žalobca a účastník konania si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili a žiadne trovy im v odvolacom konaní ani nevznikli. Žalovaný nemá v správnom súdnictve nárok na náhradu trov konania.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.